

měru společníků navzájem, nikoli však proti institucím veřejným při placení veřejných dávek. Mimo jiné plyne to též analogicky z výslovného ustanovení § 77 zák. o os. daních přímých, dle něhož spolumajitelé podniku ručí rukou společnou a nerozdílnou za celou daň. Ustanovení toho užívá se i pro úrazové pojištění a ostatní sociálně pojišťovací příspěvky. — — —

O stížnosti uvažoval nss takto:

Jediným sporným bodem jest otázka, zda spolumajitelé dolů povinni jsou platiti příspěvky k ústř. zaopatřovacímu fondu bratrských pokladen v Praze rukou společnou a nerozdílnou.

Zák. č. 608/1919, ani prov. nař. č. 357/1920, ani zák. č. 248/1921 o dalším prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických ani zák. č. 473/1921, jímž se platnost zák. 248/21 prodlužuje, a konečně ani nař. č. 9/1922 neobsahují žádného pozitivního ustanovení o této otázce.

V § 9 zák. z 29. října 1919 č. 608 Sb. se stanoví jenom tolik, že peníze, kterých je třeba k účelům ústředního fondu zaopatřovacího a k zapravení výloh správních opatří se celoročními příspěvky, které platí zaměstnavatelé; odst. II. téhož § jedná pak o úhradě ke zvýšení provisi a ukládá tuto jednou polovicí resp. celou zaměstnavatelům. Zaměstnavatelé pak jsou oprávněni osobám u nich zaměstnaným část příspěvků na ně připadající sraziti při výplatě mzdy podle ustanovení platných pro vybírání příspěvků k zaopatřovacímu oddělení bratrských pokladen.

V daném případě jsou zaměstnavatelem podnikatelé hor, mezi nimiž jest poměr spoluvlastnický ve smyslu § 136 hor. zák. O takovýchto spoluvlastnících pak stanoví § 187 hor. zák., že ručí za splnění povinností jim uložených rukou společnou a nerozdílnou. Povinnost, o jejíž splnění v daném případě jde, jest povinností veřejnoprávní, pozůstávající v tom, že zaměstnavatelé, tedy spoluvlastníci hor, mají zapraviti příspěvky k ústř. zaopatřovacímu fondu bratrských pokladen. Ježto tedy jde o veřejnoprávní povinnost plynoucí z provozování podniku horního, nutno povinnost takovou posuzovati s hlediska § 187 hor. zák. a poněvadž povinnost tato in concreto stihá spoluvlastníky hor, nutno aplikovati speciálně ustanovení 2. odst. § 187 hor. zák.

Žal. úřad vysloviv tudíž, že st-1 ručí za předepsané příspěvky k ústř. zaopatřovacímu fondu bratrských pokladen v Praze rukou společnou a nerozdílnou, neporušil zákon, a opačné tvrzení stížnosti nemá tudíž opory v zákoně.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3962.

Řízení před nss-em. — Státní úředníci: Do ustanovení jmenovacího dekretu, že »jmenování platí pouze pro Slovensko a zanikne odchodem ze služby na Slovensku«, jest stížnost na nss podle § 3 f) zák. o ss nepřipustná.

(Nález ze dne 29. září 1924 č. 16.490).

Prejudikatura. Boh. 3649 adm.

Věc: Ing. František G. v Bratislavě proti ministerstvu zemědělství o jmenování s výhradou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á .

D ů v o d y: Usnesením vlády rep. čsl. z 23. června 1921 jmenován byl st-1 provisorním vrchním stavebním komisařem ve státní službě zemědělsko-technické na Slovensku v VIII. h. tř. Usnesením vlády z 22. prosince 1922 jmenován byl pak definitivně. Dne 18. května 1923 podal žal. úřad min. radě návrh, aby st-1 jmenován byl stav. radou v VII h. tř. ve stavu úřednictva státní služby zemědělsko-technické na Slovensku. Usnesením z 5. července 1923 jmenovala vláda st-le dle návrhu s právní účinností od 28. června 1923 s tím, že do jmenovacího dekretu sluší pojmouti ustanovení, že »jmenování toto platí pouze na Slovensku a zanikne odchodem ze služby na Slovensku«. — —

O stížnosti této uvažoval nss takto:

Stížnost brojí toliko proti omezujícímu ustanovení, že jmenování st-lovo do VII. h. tř. platí pouze pro Slovensko a zaniká odchodem ze služby na Slovensku. Omezení toto jest však součástíku jmenovacího aktu samotného, ježto pod pojem jmenování, jak nss již ve svém nál. Boh. 3649 adm. vyslovil, zahrnouti sluší nejen onu část jmenovacího aktu, jež obsahuje vlastní jmenování v užším slova smyslu, nýbrž i veškerá případná omezení a výhrady ohledně jeho časové a místní působnosti.

Jest-li pak nař. výhrada součástíku jmenování a vylučuje-li zák. o ss ve svém § 3. lit f) z příslušnosti nss-u stížnosti na jmenování k veřejnému úřadu anebo k veřejné službě in toto, nelze ji důvodně připustiti ani ohledně jednotlivých jeho složek nebo součástí.

Jeví se proto stížnost dle § 3 lit. f) zák. o ss nepřipustnou a bylo ji jako takovou odmítnouti, aniž bylo možno vejíti v rozhodování o jejím merit.

Č. 3963.

Státní zaměstnanci: Z výroku úřadu učiněného při přijetí do přípravné služby, že definitivní jmenování žadatelovo bude možno vzít v úvahu až složí určitou zkoušku, neplyne právní nárok na definitivní jmenování po složené zkoušce.

(Nález ze dne 29. září 1924 č. 16.493).

V ě c: Vojtěch H. v S. proti ministerstvu vnitra o jmenování.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Rozhodnutím presidia min. vnitra z 22. července 1921 připuštěn byl Vojtěch H., absolvovaný právník v O., k přípravné službě v politické službě konceptní na Slovensku s podotčením, že bude možno vzít v úvahu jeho definitivní jmenování a zařazení do hodnostní třídy, až prokáže zkouškou znalost jazyka státního.

Podáním z 21. července 1922 žádal st-1 za definitivní jmenování v polit. konc. službě, ježto zkoušku z jazyka slovenského složil a tak podmínce stanovené cit. rozhodnutím presidia min. vnitra pro definitivní jmenování vyhověl. Této žádosti presidium min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo, ježto složil státněvědeckou zkoušku dne 14. června 1920 v cizozemsku a tak nevykazuje plně pro konceptní službu politickou předepsané kvalifikace.